

Janneke

Ik hoop toch zo dat onze kleinkinderen later iets kunstzinnigs gaan doen. Ik zal ze er absoluut in stimuleren

Oma zijn

Het was altijd heerlijk om naar mijn grootmoeder te gaan, naar wie ik ben vernoemd. Een groot huis, want mijn moeder was de oudste van twaalf kinderen. Een bos voor de deur en genoeg ruimte om eindeloos verstoppertje te spelen. Met Sinterklaas en Kerst dertig man aan tafel en blijven slapen met neven en nichten. Ook nu, na zestig jaar, herinner ik me nog altijd onze gouden tijden samen. Hopelijk hebben onze (klein)kinderen later ook zulke gelukkige herinneringen aan ons huis. We hebben nu nog vijf kleinkinderen en ieder van hen bezorgt ons kerstmanden vol geluk. Van zolder komen het speelkasteel en de poppenwagen van vroeger, wat onze eigen jeugd terugbrengt. Spelletjes en voorlezen tot ook mijn eigen oogjes dichtvallen. Gezonde fruithapjes waar opa zijn vingers bij aflikt. Pannenkoeken met veel stroop en suiker. Een poepluier tijdens de theatervoorstelling van *Kabouters Plop* en Elco wil nu al met ze naar het museum. Ik laat ze in mijn atelier met kleiderschort de ontdekkingstocht van hun leven maken. Hun penseel in de aanslag, tong uit de mond en verven dat het een lieve lust is. Ik hoop toch zo dat ze later iets kunstzinnigs gaan doen. Muziek maken, schilderen, dansen, noem maar op. Ik zal ze erin stimuleren en fluister het onze jongste kleindochter van vier maanden nu al toe, terwijl ze in een wippertje op mijn tekentafel met haar nieuwsgierige oogjes mijn kleurige bloemenwaaier inspecteert. Ze lijkt op Elco, zegt hij zelf. Kleinkinderen zijn een gelukkig bezit, net zo kostbaar als al die museumstukken die we later wel zullen zien. Ik heb nog blanco tekenvellen genoeg om iets over te doen als het ze een keer niet lukt

en zo zullen ze niet bang worden om fouten te maken. Zelf heb ik vorig jaar een kolossale fout gemaakt. Dat overkomt me dit jaar niet meer. Ze waren allemaal, net als wij vroeger bij mijn oma, gekomen voor Sinterklaas, want dat had ik beloofd. Die had het te druk en plots stond Zwarte Piet voor de deur. Onze stamhouder van vier jaar kroop in de hals van zijn vader en moeder en ik zie zijn dampende angstzweet nog in de kamer hangen. Oma heeft opa plechtig moeten beloven nooit meer zo stout te zijn. Bij ons moeten ze immers graag willen komen. Tot en met het verzorgingshuis, net als ik bij mijn moeder.

Janneke is biologe en botanisch tekenaar.

